

saa disse Oplysninger slet ikke underkastes nogen Kritik, skal Rigsdagen ikke have nogen som helst Vejledning til at se, hvad der ligger deri, og om de indeholde tilstrækkelig Begrundelse? Der er, praktisk set ikke andet at gøre end at anmode Statsrevisorerne for næste Aar om at undersøge den Ting og give Beretning derom til Rigsdagen. Jeg ser ikke, at der er nogen Betænkelighed derved. Det vilde være mere betænkeligt, om man vilde sige, at det, der kommer bagefter, kan der slet ikke tages Hensyn til, thi saa kunde det hælde, at der fra Ministeriets Side var meget, der kom bagefter, og det tog man saa slet ikke Hensyn til.

Jeg kommer derefter til det Punkt, der omhandler visse Poster, der ere tagne under „ministerielle og Kontorudgifter“ paa Finansministeriets Budget paa Underkontoen „almindelige Udgifter“. Der har ikke fundet nogen Overskridelse Sted, men alle Statsrevisorerne ere enige om, at disse Udgifter ikke kunne tages under „almindelige Udgifter“, simpelthen bl. a. fordi det er ualmindelige Udgifter. Det er et Honorar til en statsøkonomisk Professor for et vist Arbejde, som naturligvis har Interesse for Ministeriet og ogsaa har Interesse for os alle, ogsaa for Rigsdagen, som man har taget paa denne Konto, og dernæst har man opført visse andre Udgifter derpaa, som vedrøre en Omordning af Finansministeriets Bibliotek. Statsrevisionen mener saa, at disse ualmindelige Udgifter burde ikke være tagne paa denne Konto, men der burde være søgt Tillægsbevilling paa dem. Der er jo ikke et Menneske, der tvivler om, at disse Penge ere meget vel anvendte. Naar Ministeriet ikke selv har Forstand paa Skattelove, er det bedst, at det tager en statsøkonomisk Professor til at hjælpe sig, det er udmærket godt, især naar det er en saa dygtig Mand, man har henvendt sig til. Lige saa finder man det udmærket godt, at der er sket en Omordning af Finansministeriets Bibliotek. Naar det er kommet i Uorden og Roderi, maa der en Gang imellem gøres Hovedrengøring i det, det er altsaa ikke Realiteten, der er Uenighed om, men man siger: det er for det almindelige Princip, at naar man ikke har Hjemmel paa Budgettet, paa Finansloven for en vis Udgift, saa skal man ikke smugle den ind paa Steder, hvor den ikke hører hjemme, men Ministeren tager Pengene paa sit eget Ansvar og kommer til Rigsdagen og begærer en Tillægsbevilling. Der er heller ikke Grund til, som det ærede Flertal har gjort, her at tale om, at

det er til Fremme af Administrationens Tarv. Det indrømme vi alle, at det er. Det er et rent Regnskabsspørgsmaal, her er Tale om, Spørgsmaalet om god Orden ved Budgettet og Regnskabet. Den højtærede Finansminister dvælede længe ved dette under Behandlingen i det andet Ting og kom ogsaa ind paa Spørgsmaalet om Administrationens Frihed; dermed har det ikke noget at gøre. Derimod kunde den højtærede Finansminister maaske have Ret i at sige: det er omtvisteligt, om de Udgifter, der her er Tale om, ikke netop høre hjemme paa denne Konto, og den ærede Finansminister gav saa en Definition af, hvad han forstod ved almindelige Udgifter. Medens Ordføreren i det andet Ting sagde: saadanne Ting som dem, der her er Tale om: Konsultation af en statsøkonomisk Professor eller denne Hovedrengøring af Biblioteket, eller Ting, som vi have haft tidligere Aar, Rejseudgifter for en eller anden Videnskabsmand, der skal søge Oplysninger for Ministeriet — de kunne ikke tages under almindelige Udgifter, fordi det netop er ualmindelige Udgifter, lod den ærede Minister til at betragte dette som et Ordspil og gav selv en Definition af, hvad der skulde forstaaes ved disse almindelige Udgifter, idet han mente, at det var „hvad der i al Almindelighed vedrører Ministeriets Forretningssgang“. Ja, derved synes jeg, man kommer ind paa en saa vag Bestemmelse, at der næppe gives den Ting, som et Ministerium ikke kan tage paa den Konto. Det vil altsaa sige: Naar en Minister har faaet bevilget paa en Konto et vist Beløb, kan han, saa længe han ikke overskrider denne Konto, anvende den til alt, hvad der kan være Ministeriet nyttigt og behageligt at bruge Pengene til. Men det tror jeg ikke er Mening. Imidlertid, det er jo ogsaa kun en formel Forskel, som jeg ikke skal dvæle længere ved. Angaaende Gendarmerikorpset maa jeg dog maaske gøre en Bemærkning foranlediget ved, hvad den ærede Ordfører fremkom med før. Den ærede Ordfører var, saa vidt jeg erindrer, ikke Medlem af det Udvalg angaaende den Statsrevisionsbetænkning, hvor dette Afslutningsregnskab over Gendarmerikorpset skulde have staaet. Det ærede Medlem var vist ikke kommet ind i Tinget endnu. Jeg havde den Ære at være Medlem af dette Udvalg, og jeg kan bevidne, at hverken jeg eller nogen af mine Kolleger i Udvalget havde fjerneste Forestilling om, at der i dette Regnskab forelaa noget, der kunde kaldes et Afslutningsregnskab over Gendarmerikorpset, og